U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **O. K.,** zastoupeného JUDr. Františkem Výmolou, advokátem se sídlem Praha 5 Husníkova 2080/8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Az 94/2003 – 21 ze dne 11. 2. 2004,

t a k t o :

I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Františku Výmolovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-5658/VL-19-K03-2002 ze dne 28. 5. 2003. Posléze uvedeným správním rozhodnutím nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“), a bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 cit. zákona. Krajský soud po přezkoumání napadeného správního rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve shodě se žalovaným nezjistil v případě stěžovatele existenci jakéhokoli důvodu pro udělení azylu podle § 12 azylového zákona. Pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona nebyly splněny zákonné podmínky. Na udělení humanitárního

azylu podle § 14 téhož zákona není podle soudu právní nárok a žalovaný nepřekročil meze správního uvážení, jež mu uvedené ustanovení poskytuje, jestliže tento typ azylu stěžovateli neudělil. Krajský soud rovněž přezkoumal výrok žalovaného o neexistenci překážek vycestování podle § 91 azylového zákona, nezjistil, že by stěžovatel byl v případě návratu do vlasti ohrožen některou z okolností uvedených v cit. ustanovení. Vzhledem k těmto skutečnostem Krajský soud v Hradci Králové v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti se stěžovatel dovolává existence důvodů, které označil odkazem na § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, není podle něj úplná a je v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Stěžovatel uvedl, že na něj byl z titulu jeho povolání v domovském státě vyvíjen brutální fyzický a psychický nátlak ze strany sekty Bratrstva bílého lotosu, na což v průběhu správního řízení opakovaně upozornil. Správnímu orgánu i soudu pak vytýká, že v situaci, kdy tyto skutečnosti byly u něj schopny vyvolat strach o život svůj i blízkých, spokojili se uvedené instituce pouze s obecnými zprávami MZV USA a České tiskové kanceláře. Je přesvědčen, že šetření mělo být vedeno tak, aby bylo zjištěno, jakou roli hrála sekta na Ukrajině, zejména v oblasti, kde žil. Teprve na základě těchto zjištění by bylo možno učinit závěr, zda jeho obavy jsou závažné a zda jsou příslušné orgány na Ukrajině schopny žalobce a jeho blízké uchránit před činností sekty. Protože uvedená zjištění žalovaný neprovedl, zůstalo dokazování neúplné, a tudíž i odůvodnění napadeného rozsudku je nepřezkoumatelné. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že neudělení azylu bylo důvodné, nebylo podle názoru stěžovatele správně rozhodnuto o otázce existence překážky vycestování. Je totiž přesvědčen, že v jeho mateřské zemi je ohrožen jeho život. Toto ohrožení pak podle něj vyplývá z jeho příslušnosti k sociální skupině malých podnikatelů, kam jako soukromý taxikář patřil, jakož i ze skutečnosti, kdo byl jeho zákazníkem, která má naznačovat jeho smýšlení, resp. politické přesvědčení. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a o ustanovení advokáta.

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Az 94/2003 - 38 ze dne 21. 7. 2004 byl stěžovateli k ochraně jeho práv v řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. František Výmola.

Dne 17. 10. 2005 vzal stěžovatel do protokolu sepsaného u KS v Hradci Králové kasační stížnost proti napadenému rozsudku zpět. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

Projev vůle stěžovatele učiněný u Krajského soudu v Hradci Králové dne 17. 10. 2005 považuje Nejvyšší správní soud za svobodný, vážný, určitý a srozumitelný, řízení ve věci proto dle výše cit. ust. § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. zastavil.

Vzhledem k dikci § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Řízení bylo zastaveno, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 11 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení, ve výši 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 1075 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 2. listopadu 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu